

Po Bazilikos skliautais

Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų, Upytės Šv. Karolio Boromiejaus ir Vadaktėlių Šv. Jono Nepomuko parapijų leidinys

Mielieji, visas žmogaus gyvenimas šioje žemėje yra kelionė. Keliaujame nuo gimimo į mirtį, nuo bedievytės link tikėjimo, nuo stabų link tikrojo Dievo. Ir gerai, kad keliaujame, nes kelionė – pats puikiausias būdas pažinti ir save, ir kitą žmogų. Savo namų saugume labai lengva tapti visa ko centru, įstatymų leidėju ir prižiūrėtoju, o kelionėje tenka derintis vienas prie kito, reikia būti lankstiems, galvoti apie grupės tikslus ir derintis prie visų galimybių. Džiaugiuosi, kad man ir mums tenka drauge keliauti.

Štai grupelė vyresnių mūsų bendruomenės narių keliavome į Trakus aplankyti ir pasimelsti naujojoje Trakų bazilikoje. Pakeliui sustojome ir apžiūrėjome, kaip vyksta mūsų stebuklingojo Dievo Motinos Marijos su Vaikeliu paveikslo restauracija. Turėjome progą įsitikinti ir galime kitiems papasakoti, kad mūsų Marija yra geros rankos ir kad ją restauruojantieji ir meldžiasi, ir myli. Ar ne visi savo darbus turėtume atlikti su meile ir malda?!

Didesnė mūsų grupė lankėmės Šventojoje Žemėje. Koks gražus mūsų tikėjimas ir koks paprastas, kai atrandi ir supranti jo esmę. Dievas tapo žmogumi dėl mūsų, Jis pažįsta žmogų ir jo gyvenimą, Jis padeda pereiti ir įveikti mūsų ribotumą, baigtinumą, laikinumą, kančią ir mirtį. Štai koku Dievu mes tikime, kokį skelbiame ir, svarbiausia, kokį norime vis labiau ir sąmoningiau mylėti. Gera buvo būti kartu, melstis, valgyti, vaikščioti, dainuoti, švęsti, keliauti, bendrauti, o juk namuose ne visada ir ne visi turime tokią progą – pabūti ne vien pareigų diktuojamose rolėse, bet tiesiog ...žmogus prie žmogaus, Dievo vaikas šalia kito Dievo vaiko.

Vaikų ir jaunuolių ruošimasis sakramentams, jų šeimos narių įsitraukimas, patarnautojų/ministrantų tarnystė, giedojimas chore, Šventojo Rašto studijos, Marijos legiono ir Gyvojo rožinio, „Žolynėlio“ veikla – visa tai k e l i o n ė s ,

galimybė tikėjimo keliu žengti ne vienam, bet su kitais. O tai juk taip svarbu, kad ne po vieną tikėtume, ne po vieną mylėtume, ne po vieną džiaugtumės ir liūdėtume. Gal mūsų istorijos žaizdos įnešė šiek tiek įtarumo ir nepasitikėjimo, bet dabar – laisvoje Lietuvoje – kas mums trukdo dorai ir garbingai gyventi?

Gražūs šv. Karolio Boromiejaus atlydai Upytėje. Rudeniai, bet gražūs. Kaip skaniai kvėpėjo baltas atlydų pyragas, gardus sūris ir raudonskrusčiai obuoliai. O šviesa žmonių veiduose – daug tikresnė ir šventesnė negu žvakutės kapinėse. Džiaugiuosi, kad Upytėje galiu ne tik melstis ir dirbti, bet kartu su kitais, kurie nori ir drįsta, mokytis groti armonika, dainuoti, šokti. Priklausymas „Vešetos“ tradicinio muzikavimo ansambliui – dar viena kelionė su žmonėmis ir Dievu, kuris šypsosi.

Sunkesnė ši pusmetį, intensyvi tarnystė dėstant Kau-no kunigų seminarijoje ir Vytauto Didžiojo universitete. Kaip ir negali nesidalinti tuo, ką pats esi dovanai gavęs iš savo studijų Amerikoje ir jau nebe vienerių metų praktikos kunigiškoje tarnystėje. Ačiū, mieli parapijiečiai ir svečiai, kad suprantate, jog ne visada asmeniškai galiu Jums patarnauti, kartais tenka remtis parapijos personalo ir kaimyninių parapijų kunigų pagalba. Bet juk toks gyvenimas: kai gyveni, ir pavaduoti, ir pasivaduoti tenka, svarbu, kad būtų Dievo valia vykdoma ir Jam svarbus bei reikalingas darbas daromas.

Kunigas juk ne graborius, kuris sėdi ir laukia, kol kas numirs ir galės palaidoti. Kunigui daug svarbiau rūpintis gyvaisiais, kad jie Dievo keliu eity, kad krikščionišką gyvenimą kuo sąmoningiau gyventų; kad žemiškai kelionei pasibaigus į tikrus Tėvo namus tikrą, o ne „popierinį“, Dievo vaiką palydėtų. Beje, ar nepastebėjote, kad ne tik gyventojų Lietuvoje mažėja, bet ir kunigų? Peršasi išvada, kad taip, kaip buvo – NEBEBUS, o taip, kaip yra, reikės patiems prie to nemažai prisidėti, kad būtų! Ir ačiū visiems, kurie prisidedate ir malda, ir darbu, ir auka, kad Dievo karalystė ateitų tarp mūsų ir apsigyventų.

O, Stebuklingoji Krekenavos Dievo Motina – Malonių versme, lydėk mus tikėjimo ir advento kelionėje į Dievo artumo džiaugsmą – Tavo Sūnų, mūsų Viešpatį Jėzų Kristų. Amen.

Bendrakeleivis,
kun. Gediminas Jankūnas

DOVANA JĖZUI

Nuo Advento pradžios bazilikoje bus padėta dovanų dėžutė, kurioje Jūs galėsite palikti savo auką. Surinktos aukos bus panaudotos pirkti žolės pjovimo traktoriuką. Savo auką galėsite pervesti ir bankiniu pavedimu į parapijos sąskaitą, nurodant aukojimo paskirtyje – dovana Jėzui. Auką taip pat galėsite palikti ir banko kortele. Dėkojame už jūsų dosnumą!

SPALIO MĖNUO KREKENAVOS PARAPIJOJE

Sonata Česevičienė

Dažnai būna sunku išgyventi rudenį, kuomet plinka medžių šakos ir vis greičiau temsta, visur smelkiasi drėgmė ir norisi pasislėpti, niekur nekišant nosies iš šiltų namų. Galbūt todėl šiais metais tiek mažai parapijiečių atskubėjo prie Krekenavos bazilikos spalio 4-ąją dieną, kurią minime šv. Pranciškų, gyvūnijos globėją. Šįkart tai buvo išskirtinai amsintys ir lojantys įvairaus dydžio ir amžiaus keturkojai, iš kurių ypatingai savo klusnumu ir šeimininko komandų nepriekaištingu vykdymu išsiskyrė ūkvedžio ir zakristijono Tomo Černausko belgų avi-ganis. Klebonas palaimino mūsų augintinius, prausiant įkyriam rudeniškam lietui.

Spalio 5 d. parapijos namuose posėdžiauti susirinko parapijos pastoracinė taryba, kurios nariai aptarė ir įsivertino praėjusius Žolinės atlaidus, pasidžiaugė gana sklandžia organizacija, pasižymėjo ateičiai spręstinus klausimus ir pateikė savo siūlymą dėl kitų metų Didžiųjų Žolinės atlaidų trukmės. Pastoracinė taryba dar šiemet pakvies parapijos savanorius, geradarius ir rėmėjus į Padėkos vakarą, kartu tradiciškai sutiksime Naujuosius Viešpaties metus. Džiugu, kad turime galimybę pasidžiaugti bendryste ir buvimu kartu dėkojant Dievui už visas suteiktas malones.

Spalio 6 d. klebonas kun. Gediminas turėjo susitikimą su Tarptautinę Mokytojų dieną mininčiais Panevėžio Juozo Balčikonio gimnazijos mokytojais. „2017-10-07“ – buvo data, kurią visame pasaulyje būsimi sutuoktiniai rinkosi savo santuokai, norėdami pažymėjime matyti šią sutampančią skaitmenimis pažymėtą skaičių kombinaciją. Mūsų parapijoje tą dieną Santuokos sakramentą taip pat priėmė dvi sutuoktinių poros. Spalio 8-ąją šv. Mišios buvo aukojamos Vadaktėlių

Šv. Jono Nepomuko bažnyčioje, kur kas mėnesį susirenka tikinčiųjų bendruomenė švęsti tikėjimo bendrystės. Mėnesio 15-ą dieną, kuri šįkart sutapo su sekmadieniu, gausiai susirinkę į kasmėnesinius atlaidus klausėme klebono kun. Gedimino homilijos apie išpažinties svarbą ir būtinas sąlygas tinkamai ją atlikti.

Spalio 17 d. parapijos vaikų ir jaunimo grupės „Žolynėlis“ nariai kartu su parapijos katechete Svajone Lapiniauskiene dalyvavo Panevėžio rajono mokinių konferencijoje „Sveika ateitis“ Velžyje, kur pristatė pranešimą „Kaip tikėjimas padeda išsaugoti psichinę sveikatą“. Konferencijoje taip pat dalyvavo Pajstrio, Dembavos ir Velžio mokiniai, visi buvo apdovanoti padėkos raštais ir atsiminimo dovanėlėmis. Nėra lengva liudyti tikėjimą savo bendraamžiams, todėl ypač gera, kad mūsų vaikai ir jaunimas to nebijo daryti ir drąsiai skelbia, kaip tikėjimas keičia jų gyvenimus.

Spalio 19-ąją grupelė parapijos piligrimų kartu su klebonu vyko į Trakus, pasimelsti naujai suteiktu Mažosios bazilikos titulu besidžiaugiančioje Trakų Švč. Mergelės Marijos Apsilankymo bazilikoje. Prie stebuklingojo Trakų Dievo Motinos, Lietuvos globėjos, paveikslo buvo aukojamos šv. Mišios, po kurių piligrimai buvo maloniai pakviesti bendrai agapei ir turėjo progą pasivaišinti tradiciniais tam kraštui kibiniais. Vėliau piligrimai vyko į Vilnių, Prano Gudyno restauravimo centrą, kur aplankė kitą stebuklingą paveikslą – restauruojamą mūsų Krekenavos Dievo Motinos paveikslą. Restauratorė Janina Bilotienė, kurios rankos po kruopelytę atkuria paveikslo potėpius, papasakojo apie restauravimo darbų eigą ir likusius atlikti darbus. Nekantriai laukiame, kuomet

2017 m. spalio mėn. parapijų pajamos ir išlaidos

PAGRINDINĖS PAJAMOS	Krekenavos, €	Vadaktėlių, €	Upytės, €
Sekmadienio rinkliava (10-01)	280,81	-	106,00
Sekmadienio rinkliava (10-08)	183,60	37,00	140,00
Švč. M. Marijos atlaidų rinkliava (10-15)	373,62	-	141,00
Sekmadienio rinkliava (10-22)	167,50	-	70,00
Sekmadienio rinkliava, skirta misijoms (10-29)	319,21	-	89,00
Aukos už Šv. Mišių intencijas	1537,21	-	625,00
Aukos už patarnavimus	970,00	-	85,00
Aukos už parapijos namų salių naudojimąsi	865,00	-	60,00
PAGRINDINĖS IŠLAIDOS	Krekenavos, €	Vadaktėlių, €	Upytės, €
SODRA	479,76	-	148,11
Atlyginimai ir honorarai	2427,10	50,00	791,00
Karitatyvinė ir sielovadinė veikla	663,90	-	112,75
Pastatų išlaikymas	187,30	6,01	49,51
Paslaugų (išskyrus komunalines) pirkimas	420,71	1,82	-
Draudimo įmokos	127,45	-	-
Remonto darbai	71,95	-	-
Atlaidų išlaidos	68,73	-	-
Ilgalaikio turto įsigijimas	-	-	19,20 (prisegami šviestuvai, instaliacijos laidai bažnyčiai)

galėsime suklupti prie Krekenavos Dievo Motinos stebuklingojo paveikslu savo bazilikoje.

Spaliui persiritus į antrąją pusę, nemažai daliai Šventojo Rašto studijų grupės narių ir beveik visam parapijos personalui ėmė rūpėti pasiruošimo didžiajai metų, gal net gyvenimo kelionei į Šventąją Žemę. Vieni kitų klausinėjome, ką pasiimsime su savimi į kelionės lagaminą, stebėjome orus Izraelyje interneto tinklapiuose, stengėmės iš anksto sutvarkyti visus reikalus, kurių vis tik buvo apstu mums išvykus, ir kurie sprendėsi tik dėka savanorių, likusių mūsų kelionės savaitę budėti parapijoje. Spalio 21 d. anksti ryte 38 žmonių grupė kartu su klebonu ir „Quo Vadis“ agentūros gide Reda Uksaite lėktuvu pakilo iš lietingojo Vilniaus ir po keturių valandų skrydžio nutūpė karščiu alsuojančiame Tel Avive. Izraelis pasitiko palmėmis, kiparisais, kaktusais ir ryšiausiomis spalvomis žydinčiais krūmais pakelėse mums vykstant iš oro uosto į senąją sostinę Jafą. Pasijutome visai kitokiam pasaulyje ir tas jausmas persekiojo iki pat paskutinės kelionės dienos. Sunku žodžiais apsaityti visa tai, ką patyrėme. Į klausimą, kodėl kiekvienam krikščioniui verta aplankyti Šventąją Žemę, savo straipsnyje pabandydys atsakyti parapijos katechetė Svajonė Lapiniauskienė. Per savaitę mes išgyvenome tiek, kad buvo sudėtinga suvokti, kokius lobius regį mūsų akys, kokią išmintį girdi mūsų ausys. Lankant Šventojo Rašto studijas, daug sykių teko girdėti minint tokias vietas kaip Nazaretas, Kafarnaumas, Emausas, Jerichas, Galilėjos ežeras, Cezarėja, Taboro kalnas, Samarija, Getsemanės sodas, Jeruzalė, Betliejus, Jordano upė ir daug kitų. Visa tai išvysti prilygo stebuklui! Sudalyvauti žiburių vigilijoje Nazarete Marijos Apreiškimo bazilikoje, net keturis kilo-

metrus serpantinu kopti į Atsimainymo kalną, klausytis Jėzaus palaiminimų ant Palaiminimų kalno, plaukti žvejų laiveliu ežeru, kuriuo kartu su mokiniais plaukiojo Kristus, aplankyti Kafr Kaną, kur vestuvių puotoje vanduo virto vynu, matyti žmones abiejose pusėse Jordano upės brenančius ir panyrančius į vandenį, kuriame Jonas Krikštytojas krikštijo Jėzų, patirti su niekuo nesulyginamą šv. Mišių aukos dovaną Judėjos dykumoje, žvelgti nuo Alyvų kalno į Jeruzalę, eiti jos gatvėmis kartu su Jėzumi, Jam nešant kryžių, aplankyti tuščią Jo kapą ir visa savo esybe patirti, kad čia, šioje žemėje, įsikūnijęs gimė, augo, dirbo, mokė, skelbė Gerąją Naujieną, darė stebuklus, buvo atstumtas, nuteistas ir nukryžiuotas, mirė ir prisikėlė mūsų Viešpats Jėzus Kristus! Tą patirti bent kartą gyvenime reikia kiekvienam krikščioniui! Kiekviena diena mums buvo tarsi besikartojantis sekmadienis, su šv. Mišių auka, klebono kun. Gedimino homilija, katechetės Svajonės rūpestingai parinktais skaitovais, visų bendrai giedamomis giesmėmis, kurių naujų mus išmokė ir gidė Reda, ryto ir vakaro maldos, pasidalinimai išgyvenimais bendrame rate ir ypatinga trečiadienio Šventojo Rašto egzegezė Betliejuje. Ši patirtis vis dar mane aplanko sapnuose, jos poveikis nesibaigė grįžus namo, o kaip tik sustiprėjo. Dar iki galo turbūt ir nesuvokiu, kokia paveiki tai buvo kelionė...

„Ne veltui yra sakoma, kad Jėzaus gyvenimą pasakoja penkios evangelijos: keturias gali rasti užrašytas knygoje, o penktąją – Palestinos žemėje. Tam, kas ją skaito, atsivėria ir kitų keturių aprašytas pasaulis.“

(Iš Piligrimo vadovo po Šventąją Žemę, kun. L. Virbalas SJ).

EKSTRAORDINARINIŲ ŠV. KOMUNIJOS DALYTOJŲ TARNYSTĖ

Akvelina Pogūžinskiene

Lapkričio 4 d. dešimt naujai paruoštų ekstraordinariųjų Šv. Komunijos dalytojų su džiaugsmu iš vyskupo Lino Vodopjanovo rankų priėmė siuntimus šiai tarnystei savose parapijose.

Parapijų klebono parinkimu Algirdas Pogūžinskas ir Akvelina Pogūžinskiene iš Krekenavos bei Tomas Černauskas ir s. Ingrida iš Upytės spalio–lapkričio mėn. lankė Panevėžio vyskupo organizuotus mokymus, kad turtėtų teisę tapti Eucharistijos patarnautojais ir papildytų gretas jau turinčių šiuos siuntimus.

Dalyvavome rekolekcijose, kurias vedė kun. Rimantas Kaunietis, priminęs visiems, kad Eucharistija – tai Bažnyčios gyvybė, o nutrūkę nuo jos – sudžiūsime. Eucharistijos patarnautojas yra parapijos siunčiamas, kad nuneštų Bažnyčios atjautą ir Komuniją sergantiems ir negalintiems išeiti iš namų. Eucharistijos tarnystė yra viena seniausių tarnysčių Bažnyčioje ir yra galingas Dievo buvimo paliudijimas bei vilties ženklas ir būdas betarpiškai pasidalinti Gerąją Naujieną.

Kito susitikimo metu kun. Jonas Morkvėnas supažindino su būsimos tarnystės iššūkiais ir sunkumais, o kun. Gediminas Jankūnas papildė mūsų žinias remdamasis Katalikų Bažnyčios Katekizmu. Paskutinio susitikimo metu kun. Saulius Černiauskas mokė, kaip visa tai atliksime praktiškai.

Tarnystė nėra vienpusiška. Sergantieji, liūdentieji, nusenusieji taip pat gali teikti savas dovanas kitiems, nes jie yra gyvi Kristaus kančios ir mirties ženklai, todėl Eucharistijos patarnautojai gauna daugiau, nei patys gali duoti. Suderinus su klebonu, parapijų Komunijos dalytojai atneš Kristų į kiekvieno laukiančiojo namus.

SPALIO NAUJIENOS IŠ UPYTĖS

Ses. Ingrida Kazlauskaitė

Kartais atrodo, kad dienos būna visos vienodos kaip viena, nieko naujo, nieko besikeičiančio, nieko įdomaus... Bet iš tikro, kaip nerasime nė vienos poros vienodų lapų ant medžių, taip ir dienos nėra vienodos. Kiekviena iš jų atneša kažką naujo, įneša truputį kitokį atspalvį ar nuotaiką, įvyksta kažkas dar nebūto. Iš pirmo žvilgsnio atrodo, kad spalvis nieko ypatingo mums neatnešė. Dienos prabėgo kaip tie nukritę lapai, vėjo barstomi ir pustomi šventoriuje. Bet kai atidžiau pasižiūri, ogi nėra jau taip ir liūdna mūsų parapijoje.

Pirmiausiai norisi padėkoti visiems, kurie atėjo į talką grėbti lapų šventoriuje. Atrodo, ir žvakutės gražiau ir ryškiau švietė ant kapų lapkričio pradžioje, kai lapų krūvos buvo išvežtos iš šventoriaus. Kad ir maža pagalba suteikta, bet tai jau geras darbas. Tie žmonės yra parapijos geradariai. Visada meldžiamės už savo geradarius.

Taip pat norisi pasidalinti, kad labai mums trūko mūsų linksmo administratoriaus kun. Gedimino ir nuolat pasitempusio zakristijono Tomo spalio 21–28 dienomis. Tuo metu jie vaikščiojo po žemę, kur prieš du tūkstančius metų vaikščiojo Jėzus. Galima jiems pavydėti tos patirties ir tų išgyvenimų, kuriuos patyrė lankydamiesi Šventojoje Žemėje. Bet ir mes turėjome progos išgirsti ir pamatyti kitus žmones. Buvo naudinga pasiklausti kun. Eugenijaus Styros. Juk kitas žmogus įneša kitą atmosferą ir kitą nuotaiką. Taip buvo ir ši kartą. Buvo gera proga patikrinti save pačius, ar nesame per daug prisirišę prie vieno žmogaus stiliaus; ar sugebame atverti savo ausis ir širdį ir išgirsti kitą. Kaip ten bebuvę, džiaugiamės, kad jie grįžo sveiki ir sustipręję (viliamės) ne tik žiniuose, bet ir tikėjime.

Spalio mėnuo pas mus vaisingas ir tuo, kad per tą

mėnesį zakristijonas Tomas Černauskas ir sesė Ingrida Kazlauskaitė lankė ekstraordinariųjų Komunijos dalintojų kursus ir gavo siuntimą iš vyskupo Lino Upytės parapijoje padėti klebonui dalinti Komuniją bei nunešti Komuniją ligoniams, kurie negali ateiti sekmdieniais į bažnyčią. Tai didelė pagalba kunigui ir taip pat tai ženklas, kuris aiškiai parodo, kaip ir pasauliečiai gali įsijungti į parapijos gyvenimą pagerinant kitų parapijiečių įsijungimą ir dalyvavimą. Mes esame vienas kitam skirti, kurti bendruomenę ir komuniją. Nebūkime abejingi, nelaukime, kol mūsų paprašys kas, bet patys pasisiūlykime ir įsijunkime. Galima taip pat įskaityti ženklą, kad Dievas rūpinasi savo žmonėmis: siuntimas išrašytas lapkričio 4 dieną, o tai diena, kai Bažnyčia mini šv. Karolį Boromiejų. Šio šventojo vardu yra pavadinta juk ir Upytės bažnyčia. Dėkojame Dievui, kad parapijos globėjas rūpinasi savo žmonėmis.

Lapkričio 5 d. Upytėje šventėme šv. Karolio Boromiejaus atlydus. Dėkojame kun. Gediminui už labai gražų ir gyvą pamokslą, kad taip gražiai pristatė ne tik Evangelijos ištraukos paaškinimą, bet ir parodė, jog ji buvo išgyventa praktiškai šv. Boromiejaus asmenyje. Po šv. Mišių buvo gražus koncertas, kurį pravedė Upytės tradicinių amatų centro tradicinio muzikavimo klubas „Vešeta“ (vad. Stanislovas Sargautas). Buvo galima išgirsti jau girdėtas ir dar negirdėtas dainas bei kartu padainuoti.

Lapkričio mėnuo skirtas daugiau paminėti mirusiųjų, už juos pasimelsti. Tad neužmirškime, nors jei ir nebūtų galimybės dažnai aplankyti mirusiųjų kapų, tai bent sukalbėti „Amžinąjį atilsį“ maldą už juos. Nesvarbu, kur bebūtumėte. Dievas girdi mūsų maldas.

RAGAUDŽIŲ KAIMO KRYŽIAI

Alma Dambrauskienė

Du kilometrai nuo Upytės Panevėžio link, dešinėje kelio pusėje jaukiai įsikūręs Ragaudžių kaimas. Jaukiai turbūt todėl, kad čia nėra naujų namų (tiesa, pora yra, bet jie atitrūkę nuo kaimo tolyn į pamiškę). Kai kuriems namams jau po šimtą ir daugiau metų, bet jie kaskart taisomi, remontuojami atjaunėja, o kai kurie tampa panašiais į naujus, o apie tikrą jų amžių žino tik tų namų šeimininkai. Savitumą kaimui teikia kryžiai. Ne kiekvienas čia gyvenantis žino, iš kur jie. Rašydama šį pasakojimą remiuosi savo mamos prisiminimais ir savo įspūdžiais.

Maždaug prieš septyniasdešimt metų Ragaudžių (tuomet Zubiškių) kaimo gyventojai surinko pinigėlių ir užsakė padaryti vadinamąjį kaimo kryžių iš pilkai juodo granitinio akmens. Kryžius ir buvo pastatytas prie pat pagrindinio įvažiavimo į kaimą.

Prisimenu, kad kaimo moterys prie kryžiaus buvo pasodinę pinavijų ir baltųjų astriukų (vadino „petriukais“, nes gausiai žydėdavo per Petrinės).

Kitas kryžius, padarytas iš mažai šlifuoto rudo akmens, buvo pastatytas maždaug už kilometro nuo pirmojo, ties keliuku, vedančiu į kaimą iš kitos pusės. Netoli jo, Vešetos slėnyje, yra ponų kapeliai. Ten kryžiai kitokie: užrašai lenkiški, daug kur sunkiai įskaitomi, dauguma kryžių susmežę į žemę. Visi kapeliai buvo apsodinti tankia akacijų siena, bet kažkam iš seniūnijos darbuotojų šovė

mintis jas iškirsti. Stovi dabar kapų kalnelis kaip plika senio galva. Visiems kaimo gyventojams tai negražu, bet jų nuomonės niekas neklausia. Dar liūdniau atrodo į žemę smengantys kryžiai. Atrodo, kad mirusiems ten lyg ir nebegea ilsėtis, nes nebėra geltonųjų akacijų apsaugos.

Deja, dabar ir tų kryžių pakelėje nebėra. Kai platinu į Panevėžį vedantį vieškelį, kryžiai pakliuvo į kelio zoną. Pasitarę kaimiečiai pirmąjį kryžių perkėlė į kaimo vidurį prie A. P. Bagdonų (dabar S. D. Šeštokų) sodybos, o tą, buvusį toliau į kitą kaimo galą, – prie J. R. Nemanių (dabar G. R. Palionių) sodybos. Čia jie stovi ir dabar.

Paskutinį gatvinio kaimo kiemą žymi didelis senas ąžuolas. Seniau tai buvo stambių ūkininkų Palionių kaimas. Po tuo ąžuolu stovėjo labai senas, pasviręs kryžius. Jis nuvirto, o kadangi, anot sodybos šeimininkės, labai pamaldžios tremtinės J. Palionienės, sodyba be kryžiaus – ne sodyba, tai ant storo ąžuolo kamieno, gana aukštai, jos sūnus Antanas prikėlė nemažą medinį kryžių, nudažytą sidabru blizgančiais dažais ir su labai gražia „mūka“. Bėgdavau pažiūrėti per dieną kelis kartus, taip gražu man buvo. Nuo to laiko praėjo gal penkiasdešimt metų, o kryžius tebekaba, net spalva išlikusi.

Gretimame (A. J. Tvarakūnų) kieme, sekant kaimynės pasakymu, kad sodyba be kryžiaus – ne sodyba, apie 1960 metus buvo pastatytas aukštas, lieknas, nudažytas šviesiai mėlynais dažais kryžius. Atmintyje išliko kryžiaus šventinimas: pilna seklyčia kaimynų, o prie durų stovi juodi su švelniu raudonu vidumi kaliošai. Man buvo paaiškinta, kad tai kunigo kaliošai, nes lijo lietus ir jis juos buvo apsiavęs ant batų. Man tada buvo visai nesuprantama, kaip kunigo kaliošai gali taip paprastai stovėti prie mūsų seklyčios durų. Prisimenu, kad kai niekas nematė, nuspyriau savo batelius ir įlipusi į kunigo kaliošus pastovėjau. Kaip visada, tvarkos žiūrinti mano vyriausia sesuo, liepė man greit dingt iš kaliošų.

Nebėra sodybos šeimininkų Antano ir Julės Tvarakūnų. Kryžius, seniai praradęs savo žydrą spalvą, sueižėjęs, papilkėjęs, sutrumpėjęs (keletą kartų buvo perstatytas, nes supuvo pamatas) ir toliau stovi saugodamas sodybos ramybę. O gal visi keturi kryžiai saugo šį mažą, jaukų kaimą?

Yra dar vienas kryžius, kuris priklauso tiek Ragaudžių, tiek Molainių ir Vaišvilčių kaimams. Stovi jis važiuojant tolyn nuo Ragaudžių į Panevėžį, tiesiai prieš IKI logistikos pastatus.

1989 metais suradus anksčiau minėtų kaimų gyventojų partizanų kapavietes ir juos perlaidojus į Kristaus Karaliaus katedros kapines, nužudytųjų partizanų giminių (ypač Juozo Rajunčiaus, Juozo Janėno, Povilo Rajunčiaus) iniciatyva buvo pastatytas kryžius. Kryžius pastatytas toje vietoje, kur buvo numesti nužudytų

partizanų kūnai. Toks kryžius „gimė“ A. J. Tvarakūnų kieme (J. Tvarakūnienė buvo vieno iš žuvusių partizanų sesuo). Kryžių gamino auksarankis savamokslis stalius Povilas Rajunčius, vieno iš nužudytųjų brolis. Kryžius buvo daromas iš seno ąžuolo. Didelis, tvirtas. Kai pradėjo kryžių gabenti į jam paskirtą vietą, sodybos šeimininkė verkdamas pasakė: „Kol gulėjo ant žemės, tol buvo medis, o kai pakėlė, pasidarė gyvas...“

Atgimimo metais buvo pastatyta daug kryžių – kaltų, ažūrinų, drožtų. Šis (partizanų) kryžius išdidžiai gražus – iškilmingas ir kartu labai paprastas.

Kryžių šventino monsinjoras Juozapas Antanavičius. Vaišvilčių kaimo gyventojos Monikos Edvardienės dėka buvo išpuošta kryžiaus aplinka. Kaip dabar prisimenu iš gėlių pasodintą Lietuvos trispalvę. Tuo metu tai buvo labai neįprasta. Šauliai ir savanoriai nuostabiais balsais giedojo Tautišką giesmę. Susirinkusi minia braukė ašaras, kai kurie mindžikavo nuošaliau stebėdami, kas vyksta, o buvo ir tokių, kurie pusbalsiu gąsdino rusais.

Praėjo dvidešimt penkeri metai. Lietuviški lietus ir vėjai apgadino kryžių, todėl teko jį remontuoti. Vidmantas Rajunčius, vykdydamas a. a. tėvo valią prižiūrėti kryžių, organizavo jo atnaujinimą. Nors buvo numatyta kryžių baigti naujinti liepos 7-ąją (partizanų žūties dieną), darbai užsitęsė iki vėlyvo rudens, nes darbų atsirado daugiau, negu buvo manyta. Atnaujintą, sutvirtintą ir dar gražesniu tapusį kryžių atšventino tas pats monsinjoras J. Antanavičius.

Tartum nematoma Dievo ranka šalia monsinjoro pastatė jaunąjį Upytės kleboną kun. Gediminą Jankūną. Stiprų, kaip tą kaimo ąžuolą, aukštą ir šviesų gražiais pamokymais, mintimis ir darbais.

Keitėsi gyventojai, senųjų vietoje apsigyveno jų vaikai, juos keitė naujai atvykę, bet ir jie gyvena ne pirmus metus, tad jau tapo senbuviais. Labai tikiu, kad tradicija tęsis. Stovės kryžiai, o prie jų sustos žmonės, uždegs žvakelę žuvusiems partizanams, o gal tiesiog nusilenks kryžiui, kurio pradžia – senųjų kryžių kaimas – Ragaudžiai.

JĖZAU, PASILIK SU MUMIS!

Svajonė Lapiniauskienė, piligrimė

Pirmoji diena

Rudens nakties tamsoje mūsų trisdešimt aštuonių piligrimų grupė iškeliauja į Šventąją Žemę – mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus žemiškąją gimtinę ir tėviškę. Iškeliavime su skirtingomis intencijomis ir skirtingais troškimais: vieni – jau daugiau ar mažiau Jį pažįstantys – lyg apsilankyti pas gerą draugą; kiti – priešingai, su kūdikišku atvirumu ir pasitikėjimu – pasiryžę priimti viską, ką dovanos buvimas toje Žemėje; dar kiti – turintys viltį – sutikti Jį ten, kur Jis pats vaikščiojo žemiškais takais...

Žinoma, susitikimas su Jėzumi gali įvykti bet kur ir bet kada, ir tam tikrai nebūtina keliauti beveik 3000 km. Tačiau pripažinkime: ar yra koks kitas svarbesnis dalykas, kaip šis susitikimas, kiekvienam iš mūsų, laikančiam save krikščionimi kataliku? Taip pat – Jėzaus tapatybės klausimas. Kas – Jis, įsikūnijęs Dievo Žodis, asmuo, istoriškai gyvenęs Izraelyje prieš du tūkstantmečius, ir po visų tų didžiųjų bibliinių įvykių Esantis tarpe mūsų?

Mes negalime iš tikrųjų pamilti tą, kurio nepažįstame. Toji Jėzaus pažinimo kelionė didžiai mūsų piligrimų grupės narių daliai prasidėjo prieš penkerius (ar keles) metus, vadovaujant kun. Gediminui, Šventojo Rašto studijose. Būnant Šventojoje Žemėje, ne kartą teko įsitikinti: „Kas nepažįsta Šventojo Rašto, tas nepažįsta nei Dievo galios, nei Jo išminties. Nepažinti Šventojo Rašto – reiškia nepažinti Kristaus“ (šv. Jeronimas).

Suprantu, kad mano asmeninis šventųjų vietų pažinimas yra per menkas, kad galėčiau laisvai interpretuoti visą piligriminės kelionės metu (ir ne tik tuo laiku) gautą informaciją. Juolab, kad turime puikų vysk. Liongino parašytą kelionės vadovą „Šventoji Žemė“. Skaitėme jį, jau ruošdamiesi šiai piligrimystei. Juo kelionės metu dažnai vadovavosi ir mūsų vadovai: gidė Reda, „Quo vadis LT“ vadovė, ir kun. Gediminas. Taip pat neįmanoma žodžiais perteikti to, ką išgyvenome, patyrėme ar pajutome. Mes tiesiog buvome kitame kairo laike. Pagrindi-

nis mano pasakojimo tikslas – pasakyti: kaip svarbu, bent kartą per savo žemiškąjį gyvenimą kiekvienam kartu su Jėzumi paėjėti Jo takais iš Galilėjos į Jeruzalę...

Akinanti saulė ir 30°C karštis. Prie Viduržemio jūros, šalia Tel Avivo, įsikūręs pretenduojantis tapti seniausiu pasaulyje Jafos uostas, dar ir šiandien primenantis apie šv. Petro apsilankymą jame. Per toli nuo Viduržemio jūros pakrantės nenutolstančiu keliu palestiniečio vairuotojo vairuojamu autobusu riedame link Galilėjos. Stabtelime Haifoje, keletą akimirų pasigrožime bahajų sodais, apsilankome ant Karmelio kalno esančioje pranašo Elijo oloje – jo maldos vietoje... Pagaliau pasiekiamo Nazaretą – šios ilgos pirmosios piligriminės kelionės dienos tikslą. Skubame į Marijos Apreiškimo baziliką, pastatytą virš Šventosios grotos – namelio, kuriame ir gyveno Nazareto Šventoji. Būtent čia arkangelas Gabrielius apreiškė, kad Ji pagimdysianti Dievo Sūnų, būtent čia Ji ištarė savo lemtingąjį: „fiat“, būtent čia ir įvyko Šventasis Įsikūnijimas... Kiemelyje šalia bazilikos meldžiamės, kalbėdami Rožinio maldos džiaugsmo slėpinius. Marija – su mumis ir vakaro šv. Mišiose kopyltėleje šalia Apreiškimo bazilikos...

Antroji diena

Šiandien – sekmadienis Šventojoje Žemėje. Viešpaties diena! Kiekvienas sustojimas – Evangelijos pasakojimas, nes „Jėzus vaikščiojo po visą Galilėją, mokydamas sinagogose, skelbdamas karalystės Evangeliją ir gydymas žmonėse visokias ligas bei negales“ (Mt 4, 23).

Iš 500 m virš jūros lygio įsikūrusio Nazareto leidžiamės link Tiberiados ežero, esančio 200 m žemiau jūros lygio. Visų svarbiausių religijų (judaizmo, krikščionybės ir islamo) žmonėms Šventa Žemė. Į kalnus kopiantys musulmonų kaimeliai; kalvų viršūnėse lyg tvirtovėse – turtingesnių žydų gyvenvietės; menkuose lygumų lopi-nėliuose įsikūrusios žydų bendruomenės – kibuciai... Žvelgdama į uolėtą kraštovaizdį, prisimenu palyginimą apie Sėjėją (Lk 8, 4-15) ir suprantu: koks klaidingas buvo mano įsivaizdavimas apie uolėtą, erškėčiais apaugusią ir gerą Izraelio žemę. Tiberiados ežeras – autentiškiausia Jėzaus gyvenimo žemėje vietovė. Prie šio ežero Jėzus pašaukė pirmuosius savo mokinius (Mk 1, 14-20), padaugino duonos (Mk 8, 1-9), jau po Prisikėlimo pasirodė savo mokiniams, paruošė jiems pusryčius ir valgė su jais (Jn 21, 4-14). Pirmųjų amžių krikščionys, nebudami persekiojimų, išsaugojo mums šias šventas vietas.

Viešpaties diena! Susėdę ant to paties Palaiminimų kalno šv. Mišiose klausomės Jėzaus palaiminimų (Mt 5, 1-12), apmąstome Jo išsakytas mintis, maldoje prisime-name ir kitus savo artimuosius, parapijos žmones, pasilikusius kažkur toli, Lietuvoje, chronos laike.

Pietums – šv. Petro žuvis (tilapija) iš Tiberiados ežero. Netoliese – Magdalos (Marijos Magdalietės miestelio) mūrų liekanos. Maudynės ežere...

Ypatinga diena! Kafr Kanos miestelis mena pirmąjį Jėzaus padarytąjį stebuklą: vandens pavertimą vynu

vestuvėse Galilėjos Kanoje (Jn 2, 1-11). Mes, penkios sutuoktinių poros, Vestuvių bažnyčioje atnaujiname Santuokos įžadus. Dar kartą Dievo ir kitų piligrimų aki-vaizdoje pasižadame visą gyvenimą vienas kitą mylėti ir gerbti. Per kun. Gedimino rankas gauname Viešpaties palaiminimą. Dėkojame Dievui. Sveikiname vieni kitus.

Stebuklų diena dar nesibaigia. Vakarienės metu vaišinamės Kanos vestuvių vynu, gardžiuojamės palestiniečių pagamintu vestuviniu tortu, drauge su šalia vakarieniaujančiais italais traukiame lietuviškas bei itališkas dainas...

Trečioji diena

Vaikštinėjame po Nazaretą. Dar kartą aplankome Marijos Apreiškimo baziliką, netoliese esantį šv. Juozapo namelį oloje, kur, tikėtina, ir prabėgo Jėzaus vaikystė, paauglystė ir jaunystė. Čia Jis mokėsi savo globėjo ama-to, ruošėsi šventajai Misijai... Šiek tiek toliau – sinagoga – graikų katalikų bažnyčia. Manoma, kad I a. šioje vietoje stovėjo kita sinagoga, kurioje pats Jėzus skaitė Raštus, grįžęs po kelionių mokė kitus (Lk 4, 16-24). Keliaujame prie šaltinėlio, iš kurio Marija kas rytą ei-davo parsinešti vandens. Pagal ortodoksišką tradiciją, būtent prie šio šulinio arkangelas Gabrielius pirmiau-siai ir pasveikino Mergele Mariją: „Sveika, malonėmis apdovanotoji! Viešpats su tavimi!“ (Lk 1, 28). Jaukioje graikų ortodoksų Arkangelo Gabrieliaus bažnytėlėje iš tolo išgirstame šaltinėlio čiurlenimą. Meldžiamės... Ištroškusieji atsigaviname Jėzaus laikų vandeniu.

Pajudame link Taboro kalno. Tai – ne tik žymus, bet ir labai gražus kalnas: tarsi kūgis ar apverstas dubuo Galilėjos lygumoje. Jo viršūnė siekia 588 m virš jūros lygio. Kalnas – apaugęs pušimis, ažuolais ir įvairiais krūmais. Nuo jo per šakų properšas atsiveria nuostabūs apylinkių vaizdai. Tačiau kopimas į šį kalną daugeliui buvo sunkus: karštyje vis įkalnėn 4 km serpantinų ke-liu. Džiaugiuosi, kad visi sėkmingai ir laiku pasiekiamo viršūnė. Tikima, kad galbūt šioje vietoje arba ant netoliese esančio Hermono kalno (Evangelijose nėra tiksliai nuro-dytas kalno pavadinimas) įvyko didžiulis Šventenybės proveržis į mūsų žemiškąjį gyvenimą, kai Jėzų atlydėję trys Jo mylimiausieji mokiniai, Petras, Jokūbas bei Jonas, išvydo atsimainiusį Viešpatį, kalbėjusį su Moze ir Elijumi (Mt 17, 1-8). Šv Mišios – Atsimainymo kalno bazilikoje. Trumputė poilsio pertraukėlė, ir vėl – žemyn į lygumą.

Vakarėja. Įspūdingas Nazareto paveikslas nuo pa-kriūtės kalvos. Vos išstovime vėjyje... Nuo čia Jėzaus priešai, pasipiktinę Jo mokymu, norėjo Jį nustumti žemyn (Lk 4, 28-30). Šiurpu...

Artėja pasidalinimų vakaras...

Ketvirtoji diena

Šiandien – dykumos diena. Dykumoje žmogus dažnai lieka vienas, jo laukia įvairūs išbandymai. Dykuma dažnai tampa susitikimo su Dievu vieta.

Paliekame Galilėją ir važiuojame link Judėjos. Nebe-matyti datulių palmių giraičių, menkesnė ir natūrali augmenija. Kelio kairėje – Jordanija, dešinėje – Samari-ja. Po 1967 m. vykusio 6 d. karo Jordanas tapo Jordani-jos ir Izraelio valstybine siena. Įvažiuojame į Palestinos teritoriją, Vakarinę krantą. Pagal žydų tradiciją, kaip tik šioje vietoje Jozuės vedama izraelitų tauta perėjo Jordaną

ir įžengė į Dievo jiems Pažadėtąją žemę (Joz 3, 14-17). Mums, krikščionims, tai – taip pat svarbi vieta, nes būtent čia Jonas Krikštytojas krikštijo ir skelbė atsivertimo krikštą nuodėmėms atleisti (Mk 1, 4-11). Jordano vandenyje atnaujiname savo Krikšto pažadus.

Toliau keliamume Judėjos dykuma. Stabtelime prie netoli Jericho esančio Jėzaus Gundymų kalno, kur Jis po krikšto 40 dienų bei naktų pasninkavo ir buvo velnio gundomas (Mt 4, 1-11). Aukštai kalne regime įsikūrusį ortodoksų atsiskyrėlių Šv. Jurgio vienuolyną. Jo viduje yra saugoma uola, kurioje Jėzus pasninkavo ir meldėsi.

Dykuma ir mums tampa susitikimo su Jėzumi vieta. Kukliai, bet labai pagarbiai švenčiame Eucharistiją. Dėkojame Dievui už gyvybę, už vandenį ir maistą, už galimybę su Juo susitikti ir būti išgelbėtiems... Meldžiamės už tuos dykumos žmones, kurie dabar yra šalia mūsų, kurie kasdien patiria sunkaus dykumos gyvenimo iššūkius ir kurie dar, deja, nepažino Kristaus...

Turgelyje, prie turtuolio muitininko Zachiejaus medžio (Lk 19, 1-10), kaip ir žadėjo gidė Reda, patiriame įvairių gundymų.

Pirmasis vakaras Betliejuje.

Penktoji diena

Prabudome anksti. Tuščiomis Betliejaus gatvelėmis skubame į Jėzaus Gimimo baziliką. Svarbiausioji vieta – Šventoji Jėzaus gimimo grotą, esanti po bazilikos presbiterija. Lipteliais leidžiamės žemyn. Šalia Šventosios grotos, dar keliais laipteliais žemiau – mažytė Prakartėlės koplytėlė, kurioje aukojamos šv. Mišios. Meldžiamės su keliomis seselėmis ir nedidele grupele piligrimų. Sveikas, Jėzau gimusis! Meldžiamės ir giedame kalėdines giesmes.

Prisipildę kalėdinio džiaugsmo lankome įvairias šventas vietas: Pieno grotą, Šv. Kotrynos bažnyčią ir po ja esantį šv. Jeronimo kapą, piemenų lauke esančią koplyčią bei uolas...

Popiet keliamume į Alyvų kalną ir leidžiamės žemyn: Jėzaus Dangun žengimo vieta (Lk 24, 50-51); „Tėve mūsų“ maldos grotą ir bažnyčia; šv. Mišios, žvelgiant į Jeruzalę nuo Alyvų kalno; Getsemanės sodas su Jėzaus laikus menančių alyvmedžių atžalomis ir Agonijos bazilika (Mt 26, 36-41; Jn 18, 1); Judo pabučiavimo vieta (Mt 26, 47-50).

Šalia Alyvų kalno, Kedrono slėnyje esančioje Švč. Marijos garbei pastatytoje bažnyčioje plačiais marmuriniiais laiptais leidžiamės į giliai po žeme esantį Švč. Mergelės Marijos kapą. Pagerbiame Dievo Motiną malda...

Trečiadienio vakaras. Šventojo Rašto studijos Šventojoje

Žemėje. Kur kitur jos gali būti prasmingesnės, nei čia? Kaip visada, nagrinėjame ateinančio sekmadienio Evangelijos ištrauką. „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visu protu. Tai – didžiausias ir pirmasis įsakymas“ (Mt 22, 37-38). Visi kiti įsakymai telpa į pirmąjį.

Šeštoji diena

Šiandien – Kryžiaus kelio diena. Kartu su Jėzumi keliamume į Jeruzalę. 14 Jo Kančios ir Pasiaukojimo už mus visus stočių. Sunkus, Jėzau, Tavo nešamas kryžius dėl mūsų nuodėmių naštos, puikybės, netikėjimo ir nepasitikėjimo, nevilties, neištikimybės, negebėjimo mylėti... Ties II stotimi esančioje bažnytėlėje „Štai žmogus!“ (Jn 19, 5) dalyvaujame Šventojoje šv. Mišių aukoje. Melddami Jo Gailestingumo ir su didžiuliu dėkingumu toliau sekame Tave Jeruzalės gatvelėmis, pro prekeivius ir kitus žmones... Pagaliau – Kristaus kapo ir Prisikėlimo bazilika. Suteik, Viešpatie, jėgų ir ištvermės ištikimai kartu su Tavimi kiekvienam iš mūsų nueiti savo kryžiaus kelią iki susitikimo Amžinybėje.

Septintoji diena

Šiandien – paskutinė mūsų piligrimystės Šventojoje Žemėje diena. Trumpam apsilankome Kumrane, kurio uolose esančiuose moliniuose induose 1947 m. buvo rasta apie 400 skirtingų Senojo Testamento knygų rankraščių ir atsiskyrėlių nuo Jeruzalės šventyklos – esenų raštų (I a. pr Kr. – I a. po Kr.). Trejetą valandų praleidžiame Negyvosios jūros, esančios 433 m žemiau jūros lygio, aplinkoje.

Tikra dovana mūsų piligriminės kelionės pabaigai – šv. Mišios Emause (Lk 24, 13-32). Kaip tie du mokiniai, prisikėlusį Jėzų mes sutinkame savo tik-ėjimo kelionėje, mūsų širdys užsidega, kai Jis kalba Šventojo Rašto žodžiais, o akys „atsiveria“, kai Jį atpažįstame Šventojoje Eucharistijoje. Tik, kad išdrįstume paprašyti: „Jėzau, pasilik su mumis!“

Aštuntoji diena

Betliejus – Tel Avivas – Vilnius – Krekenava... Sugrižtame iš Dievo artumo laiko... Kodėl tiek daug kartų piligriminės kelionės dienoraštyje pažymėjau Šventojo Rašto ištraukų vietas? Todėl, kad visas tas laikas Šventojoje Žemėje buvo Evangelijos skaitymas, klausymasis, mąstymas ką kiekvienam iš mūsų Jėzus nori pasakyti. Gyvenome Evangelijos Žinia.

O kaip mes į Ją atsiliepsime? Ar tapsime Prisikėlusiojo liudytojais?

PAMĄSTYMAI

Saulutė Genovaitė Markauskaitė

Mes ateiname į šį pasaulį ir išeiname Dievo nustatytu, mums dovanotu Laiku... Ir tos paslapties niekas neįmins...

Išėjus Amžinybėn pasilieka atlikti darbai, svajonės, išsakytos mintys ir takas, kuriuo keliavome, nušviestas šviesos spinduliais ar šešėliais tamsiais...

Bet kiek daug įvairių skaidrių minčių ir net sąšlavų pasilieka mumyse – ko negalėjome dėl įvairiausių priežasčių atskleisti kitiems, išsakyti... Ir pasiliekame sau, savo esybėje ir iškeliavome su tuo bagažu į Amžinybę... Ar slepia visa tai atsidūrus Anapus? Ir ar gyvenime galima atsiverti iki paskutinio lašo lig išbalintos drobės?

Ar mus suprastų artimieji šitame išsibalansavusiame laikmetyje? Ar nebūsime išjuokti, pažeminti? Kiek gali atsiverti ir kiek gali pasilikti savyje? Juk sielos gelmės neišmatuosi... Ir kiekvieno žmogaus gelmė skirtinga. Kai kurie, ypač labiau kūrybingi, paslapčių turi daugiau ir jiems dėl savo jautrumo nėra lengviau Žemėje. O Amžinybėje? Ar jų sielos našta bus lengvesnė?... Gal geriau būti Piemenėliu?...

*Pakelk akis aukštyn
Į mėlynę dangaus,
Prisimink kenčiantį Kristų...*

*Apvalyk savo sielą,
Paliūdėk, pakentėk,
Pasimelsk, patylėk
Ir vėlei pasveiksi.*

PAMALDŲ LAIKAS

Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų bazilikoje

Sekmadeniais, šeštadieniais 12 val.

Penktadieniais 18 val. (nuo rugsėjo iki birželio mėn.)

Atlaidų 15-omis mėn. dienomis:

Lapkričio–balandžio mėnesiais 12 val.

Gegužės–spalio mėnesiais 10 ir 12 val.

Laidotuvių atveju (išskyrus pirmadienius) 12 val.

Upytės Šv. Karolio Boromiejaus bažnyčioje

Sekmadeniais 10 val.

Vadaktėlių Šv. Jono Nepomuko bažnyčioje

Gruodžio 3 d. 14 val. – I advento sekmadienis

Gruodžio 25 d. 12 val. – Kristaus gimimas (Kalėdos)

Krekenavos slaugos ligoninėje

Ketvirtadieniais sutartu laiku

Bazilikoje išpažinčių klausoma

Penktadieniais nuo 17.30 iki 17.55 val. bazilikos zakristijoje

Šeštadieniais nuo 11.30 iki 11.55 val. klausykloje bazilikoje

Sekmadeniais nuo 11.15 iki 11.55 val. klausykloje bazilikoje

Kitomis progomis išpažinčių klausoma pusvalandį iki šv. Mišių.

Norintys atlikti išpažintį kitu metu ar pageidaujantys dvasinio pokalbio su kunigu, kviečiami registruotis parapijos raštinėje.

2017 m. spalį susituokusieji

Krekenavos parapijoje

Sidas Snieška ir Samanta Flenderytė

Tadas Čeponis ir Irmina Vaičiūnaitė

2017 m. spalį iškeliauvusieji į Amžinybę

Krekenavos parapijoje

Kazimieras Barauskas, 71 m.

Eugenijus Rimaitis, 57 m.

Kazys Bronius Ramanauskas, 71 m.

Algimantas Mataitis, 77 m.

Adolfas Šatinskas, 85 m.

Lionė Liubomirskienė, 85 m.

Rima Pšetulskienė, 73 m.

Vadaktėlių parapijoje

Stasė Paškevičienė, 64 m.

Upytės parapijoje

Elena Valantinavičienė, 76 m.

Veronika Kamarauskienė, 68 m.

Prisiminkime
Juos maldose.

Krekenavos parapijos raštinės darbo laikas

☐ Nedirba

☐ – ☑ 8–12 val.

☑ 9–15 val.

☑☑ Valanda prieš ir po šv. Mišių

Trečiadieniais 18.30 val. Krekenavos parapijos namuose vyksta **Šventojo Rašto studijos**, prasidedančios 18 val. šv. Mišiomis.

Studijų audioįrašus galite rasti www.krekenavosbazilika.lt

Marijos legionas renkasi šeštadieniais po 12 val. šv. Mišių altarijos patalpose (Bažnyčios g. 11).

KONTAKTAI

Klebonas-ректорius kun. Gediminas Jankūnas

Krekenavos parapijos rekvizitai

Bažnyčios g. 19, Krekenava, 38306 Panevėžio r. sav.
tel. 8 620 20989

www.krekenavosbazilika.lt

el. paštas: krekenavosbazilika@gmail.com

sąsk. nr. LT457300010002378753

įm. kodas 191260418

Parapijos referentė ir buhalterė

Sonata Česevičienė, tel. 8 620 20989

Krekenavos vargonininkas

Arūnas Kotinskas, tel. 8 698 84657

Krekenavos parapijos ūkvedys

Tomas Černauskas, tel. 8 656 62 142

Krekenavos bazilikos zakristijonas

Algirdas Pogužinskas, tel. 8 620 66136

Krekenavos parapijos religinio ugdymo vadovė

katechetė Svajonė Lapiniauskienė, tel. 8 615 53708

Krekenavos „Carito“ vadovė, „Vilties“ salės administratorė

Akvelina Pogužinskienė, tel. 8 611 88035

Krekenavos parapijos vaikų ir jaunimo veiklos

koordinatorius, Vadaktėlių bažnyčios zakristijonas

Kęstutis Lapiniauskas, tel. 8 622 10859

Marijos legiono Prezidiumo pirmininkė

Aldona Juozapaitienė, tel. 8 616 05378

Krekenavos Gyvojo Rožinio būrelis

Gema Plėštytė, tel. 8 605 81765

Upytės parapijos rekvizitai

Upytės k., 38040 Panevėžio r. sav.

tel. 8 616 39715

el. paštas: upytesparapija@gmail.com

sąsk. nr. LT607300010077097292

įm. kodas 191261858

Upytės parapijos sielovados pagalbininkė

ses. Ingrida Kazlauskaitė PAMI, tel. 8 616 39715

Upytės bažnyčios zakristijonas

Tomas Černauskas, tel. 8 656 62 142

Upytės bažnyčios vargonininkė

Pranutė Adomaitienė, tel. (8 45) 570 616

Upytės „Carito“ vadovė, šarvojimo salės administratorė

Janina Bagdanskienė, tel. 8 657 72094

Ekstraordinariniai Komunijos dalintojai

Bazilikoje – Kęstutis Lapiniauskas, Algirdas Pogužinskas

Nešti pas ligonius – Ramutė Valikonienė, Akvelina Pogužinskienė

Upytėje – Tadas Grybas, Tomas Černauskas

Nešti pas ligonius – s. Ingrida Kazlauskaitė

Upytės bažnyčioje sielovados pagalbininkė budi trečiadieniais ir ketvirtadieniais 15–17 val. ir šeštadieniais 13–15 val. Kitu metu kreiptis telefonu.

Švenčiausiojo Sakramento adoracija Bazilikoje pirmąjį mėn. ketvirtadienį 20–21 val. ir atlaidų 15-ą mėn. dieną 11–12 val. Adoracijos metu bus klausomasi išpažinčių

Ateikite, pasarbinsime Viešpatį!